

нѣкаквѣ тѣмнѣ мысль, че могло да ся начинять буквы, па да ся натиснять и да излѣзжть на друго нѣчто. А зачто краль Агызилай да не земе, не само думѣ „побѣда“, а и другы думы да отпетчята и на друго нѣчто, а не само на дроба на добытчeta? Зачто Цицеронъ да не опыта да направи буквы, па да гы не остави на прость случай да си прави отъ тѣхъ Ен-неевый Лѣтописъ, а самъ да гы съставя по волиж-тѣ си? И зачто св. Іеронимъ да не направи буквы, па да гы слага и наряжда, та да начнѣ да печята? Кой ще отговорри на тыя пытанія? Може-бы нито Агызилай, нито Цицеронъ, нито св. Іеронимъ ся същали за по-трѣбж-тѣ отъ такъвѣ работѣ. А азъ привождамъ тыя примѣры само за да покажу, че словѣчество-то прѣди толкова си столѣтія еще нагадвало нѣкакъ си мѣтно и тѣмно за едно събитіе, което съ важность-тѣ и величинж-тѣ си имало да прѣобрази свѣта. Така хора-та нагадвали за нѣкою си новѣ землї па по-послѣ ю и намѣрихъ. Така и мы днесъ нагадвами, че нѣкога сп ще завлада всеобща цивилизація и на-прѣдѣкъ, щѣсть ся потрошать ограды-ты, които стя-гать народы-ты, па ще завлада междуособна любовь и говорь.

Въ срѣдни-ты вѣкове наймного по монастыры-ты, ся заливали съ наукѣ и знанія, и нѣкои прѣгави калугери писали и прѣписвали книги. По врѣмѧ имъ ся оттворила добра работа и различны-ти калугер-скы рядове, по западнѣ Европѣ ся спрѣваряли кой да има книга, подобрѣ написаны и напярены съ образы и козы. Въ това особено ся прочю бенедик-тинскій калугерскій рядъ. Нѣ наука-та и знанія-та съ това си оставахъ затворены у монастыры-ты и не можахъ да пробіжть и да ся распространять изъ на-